

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΟΝ ΑΝΔΡΕΑ ΖΑΜΠΟΥΚΑ

Καλοκαίρι 2018: ένας υπέργηρος συνταξιούχος αρεοπαγίτης αποφασίζει να αφηγηθεί τις μνήμες, τα βιώματα, αλλά και

τους έρωτές του σε μια διδακτορική φοιτήτρια. Ένας άνθρωπος με τελείως εικονοκλαστική ματιά στο ιστορικό παρελθόν του τόπου. Που τα κατοικικά και τα πρώτα μετακατοικικά χρόνια έζησε καταστάσεις αδιανόητα φρικτές. Που συνέβη να έχει προνομιακή πρόσβαση σε πληροφορίες σχετιζόμενες με την υπόθεση Μέρτεν, του περιβόχτου «χασάπη των Εβραίων». Που ενεπλάκη στην εκτέλεση του «δράκου του Σέιχ Σου». Που, μετά την πώση της χούντας, κίνησε γη και ουρανό για να μη δικάσει βασιανιστές. Που μετείχε, όμως, στη σύνθεση του δικαστηρίου, το οποίο συγκροτήθηκε για τον Ανδρέα Παπανδρέου. Που συνδέεται, με κάποιον σκοτεινό δεσμό, με έναν διασωθέντα της πυρκαγιάς στο Μάτι. Και που πάνω απ' όλα, κουβαλάει ένα φοβερό μυστικό...

Αυτός είναι ο ήρωας του νέου μυθιστορήματος του Θανάση Διαμαντοπούλου, στο οποίο μυθοπλασία και ιστορία συμπλέκονται, ενώ καταστάσεις ασύλληπτης θηριωδίας συνυπάρχουν με τα πιο αγνά ανθρώπινα αισθήματα φιλίας, συντροφικότητας και παθιασμένων ερώτων. Ο «Δικαστής» μόλις κυκλοφόρησε από τις **εκδόσεις Μεταίχμιο**. Η παρουσίαση του έργου θα γίνει στο Public του Συντάγματος στις 14 Οκτωβρίου, στις 21.00. Παρουσιαστές: Ευάγγελος Βενιζέλος, Βασίλειος Μαρκής, Πέτρος Τατσόπουλος.

ΕΡΧΕΤΑΙ Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Ο **συγγραφέας** μιλάει για το νέο του μυθιστόρημα, με φόντο την πολιτική ζωή του τόπου των τελευταίων 80 χρόνων, που μας ταξιδεύει από τον «Δράκο του Σέιχ Σου» στον Ανδρέα Παπανδρέου και το Μάτι

Το μυθιστόρημά σας «Ο δικαστής» τάραιξ τα ντρά και έκανε ευμενίστατων κριτικών. Ο **συγγραφέας** Πέτρος Τατσόπουλος το υποδέχτηκε με ένα διθύραμβο στα «Νέα» όπου, αφού κάνει λόγο για την **ειδική σπινταρά του καμμένου**, μεταξύ άλλων γράφει: «Δίνεται ευκαιρία στον αφηγητή να προχωρήσει σε δικαστηριακές ζώνες και να συλλάβει άβυσσες, διαφορετικά απροσέλεστα... Αντίκει άραγε η κοινή γνώμη τόσο ισχυρή δόση "αλήθειας";». Πς «σημαντικό μυθιστόρημα» το προσδιορίζει η πρώην υπουργός Μπένα Αποστολάκη, αφού «ο **συγγραφέας** διαθέτει, εκτός από το δώρο της λογοτεχνικής γραφής, και τη βαθιά γνώση του ιστορικού και κοινωνικοπολιτικού πλαισίου». Ο δε κριτικός της λογοτεχνίας Άγγελος Πετρούλακης το χαρακτήρισε ως «το μυθιστόρημα της κρονιάς, τουλάκιστον». Πώς εσείς ένας καταξιωμένος πολιτικός επιστήμονας στραφήκατε στη λογοτεχνία;

Σαν να με ρωτάτε «εγγονοπουλικά», «α γυρεύεις στη Λάρισα, εσύ ένας Υδραίος;» Η πολιτική επιστήμη έχει τρεις βάσεις: Την πολιτική ιστορία, τη μελέτη των θεσμών και τη διερεύνηση του φαινομένου της εξουσίας. Στο μυθιστόρημά μου, με φόντο την πολιτική ζωή του τόπου των τελευταίων σχεδόν ογδόντα χρόνων -και με διαπλοκή της μυθοπλασίας με την ιστορία-, ο φορέας μιας θεσμικής κρατικής εξουσίας με πολλές ανθρώπινες αδυναμίες (αδυναμίες και της εξουσίας και του ανθρώπινου φορέα της), δηλαδή ο δικαστής και επί δικτατορίας ανακριτής αναμετράται με την τάση για κατάχρηση που δημιουργεί αυτή η προνομιακή σχέση με τη δύναμη. Αλλά παράλληλα, βέβαια, αναμετράται και με τις τύψεις του.

Ο ΚΑΘΕ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΕΥΧΕΡΕΙΑ ΝΑ ΑΠΟΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΣΕΙ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΚΑΤΑ ΒΟΥΛΗΝ

Τι θέλετε να δώσετε με το έργο σας;

Στον νεότερο αναγνώστη επιδιώκω να προσφέρω, εκτός από τη δυνατότητα να αντιληφθεί σχετική άκοπα το βάρος του νεότερου εθνικού μας δράματος μέσα από τις τρομακτικές συνέπειές του σε επιμέρους κοινούς ανθρώπους, και μια βάση προβληματισμού. Αλλά και μια υποτυπώδη ιστοριογνωσία. Ο πραγματικός, ωστόσο, και βαθύτερος σκοπός μου είναι να αναδείξω πως η διαχρονική και αιώνια μάχη ανάμεσα στο καλό και το κακό -όταν πληκτρολογούσα την απάντηση στο ερώτημά σας το ηλεκτρολόγιο έγραψε «κακλό», λες και ήθελε να συγχωνεύσει τα δύο εις σάρκα μίαν- δεν δίνεται ανάμεσα σε διαφορετικούς ανθρώπους. Δίνεται μέσα στον ίδιο άνθρωπο. Εν προκειμένω μέσα στον δικαστή «μου». Είναι η ίδια μάχη που δίνεται και μέσα στον Δρα Μυς, στο ασύγκριτο Confiteor του Καμρη.

Όταν περιγράφετε την εκτέλεση του λεγόμενου δράκου του Σέιχ Σου, ουσιαστικά εκφράζετε τις θέσεις σας για την ποινή του θανάτου;

Συνήθως οι συγγραφείς τα πιστεύω τους αναδεικνύουν. Υπάρχουν, ωστόσο, περιπτώσεις που προβάλλουν -για λόγους διαλεκτικής πληρότητας- το αντίθετο του πιστεύω τους. Ο κάθε αναγνώστης έχει την ευχέρεια να αποκρυπτογραφήσει τον **συγγραφέα** κατά βούληση.

Τι σημαίνει η άποψη του δικαστή σας -αλλά και η εξέλιξή της μέσα στην πορεία του χρόνου- ως προς το θέμα της εννοχής ή όχι του Ανδρέα Παπανδρέου;

Κυρίως πως τα όρια μεταξύ αθώότητας και εννοχής είναι πολύ συχνά δυσδιάκριτα.

Τι θέλετε να δείξετε με το κεφάλαιο «Η πρωτοδίκης-αράκνη»;

Οτι ενίοτε η ανθρώπινη απλότητα δεν έχει όρια. Συχνά για πολλούς ανθρώπων «το έχουν» συνιστά αυταξία.

Η ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΑΙΩΝΙΑ ΜΑΧΗ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΑΛΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΚΟ ΔΕΝ ΔΙΝΕΤΑΙ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ. ΔΙΝΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΙΔΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟ